

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Przesławski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Oktawian Nawrot

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie z odwołania G.K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 14 września 2022 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na
stanowisku sędziego wojskowego sądu garnizonowego w Wojskowym Sądzie
Garnizonowym w G., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 605,
z udziałem A.P.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 24 maja 2023 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą nr [...] z 14 września 2022 r. Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: „KRS”
lub „Rada”), na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej
Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2021, poz. 269, dalej: „u.KRS”), postanowiła
przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie A.P. do
pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu garnizonowego w Wojskowym Sądzie
Garnizonowym w G. oraz nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej

wniosku o powołanie G.K. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu garnizonowego w Wojskowym Sądzie Garnizonowym w G., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 605.

Na wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w G., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2021 r. pod poz. 605, zgłosili się G.K. – sędzia Sądu Rejonowego w W. oraz A.P. – radca prawny Okręgowej Izby Radców w L..

Zaskarżona uchwała poprzedzona została postępowaniem w Radzie. Celem przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu KRS, Przewodniczący Rady wyznaczył zespół członków KRS (dalej: „zespół”), zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Na posiedzeniu 12 września 2022 r. zespół po wnikliwym zapoznaniu się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami i ich przeanalizowaniu, omówił szczegółowo kandydatury, odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie.

Podczas głosowania członkowie zespołu oddali na G.K. – nie oddali głosów „za”, przy 1 głosie „przeciw” i 2 głosach „wstrzymującym się” i na A.P. – 2 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się”.

W wyniku powyższego głosowania, zespół przyjął stanowisko o rekomendowaniu Krajowej Radzie Sądownictwa A.P. na wolne stanowisko sędziego sądu garnizonowego w Wojskowym Sądzie Garnizonowym w G.. W uzasadnieniu stanowiska zespół wskazał, że za rekomendowaniem A.P. przemawiają (ocenione łącznie): opinia środowiska, opinia kolegium, ocena wizytacji oraz pozytywna opinia Ministra Sprawiedliwości.

Zaskarżona uchwała podjęta została podczas posiedzenia plenarnego KRS 14 września 2022 r.

Rada stwierdziła, że kandydaci spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 22 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz.U. 2020, poz. 1754 ze zm.).

Następnie Rada, podejmując uchwałę, stwierdziła, że kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS, w tym: oceną kwalifikacyjną, doświadczeniem zawodowym, opinią przełożonych, a także uzyskanym poparciem środowiska sędziowskiego.

Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy Krajowa Rada Sądownictwa – podzielając stanowisko zespołu uznała, że Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej zostanie przedstawiony wniosek o powołanie A.P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu garnizonowego w Wojskowym Sądzie Garnizonowym w G..

Na stronach 3-5 uchwały KRS przedstawiona została charakterystyka kandydatów. Opisano ich wykształcenie, przebieg kariery zawodowej i indywidualne osiągnięcia. Z kolei na stronach 5-8 uchwały KRS przedstawiono porównanie i ocenę kandydatów.

W uzasadnieniu uchwały KRS stwierdziła, że przy podejmowaniu decyzji kierowała się ocenami kwalifikacji oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów (s. 5 uchwały KRS).

KRS stwierdziła, że wiedza teoretyczna i doświadczenie praktyczne, jakie posiada A.P., pozytywnie ocenione w sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania ocenie kwalifikacji, a także odbycie przeszkolenia wojskowego i posiadanie stopnia wojskowego dają gwarancję należytego wykonywania przez nią obowiązków sędziowskich na stanowisku sędziego wojskowego sądu garnizonowego (s. 6 uchwały KRS). Wskazano także, że wprowadzie G.K. legitymuje się dłuższym doświadczeniem zawodowym, to jednak wnioski płynące z uzyskanej przez niego oceny kwalifikacji różnicują na niekorzyść jego kandydaturę (s. 6-7 uchwały KRS).

Rada wskazała, że uwzględniła także opinię Kolegium Wojskowego Sądu Okręgowego w P. oraz ocenę Zgromadzenia Sędziów Sądów Wojskowych (s. 7 uchwały KRS). Wskazano przy tym, A.P. uzyskała w trakcie posiedzenia Kolegium Wojskowego Sądu Okręgowego w P. pozytywną opinię – podobnie jak G.K.. Podkreślono jednak, że A.P. uzyskała o „1 głos <za> więcej” niż G.K. w przypadku oceny Zgromadzenia Sędziów Sądów Wojskowych (s. 8 uchwały KRS).

Rada wskazała, że A.P. posiada wysokie kwalifikacje merytoryczne oraz niezbędne doświadczenie zawodowe, odpowiednie do sprostania obowiązkom sędziego wojskowego sądu garnizonowego. Zdobyła wszechstronne doświadczenie, wynikające zarówno z pracy w sądownictwie powszechnym, jak i z wykonywania zawodu radcy prawnego, zaś Kolegium Wojskowego Sądu Okręgowego w P. oraz Zgromadzenie Sędziów Sądów Wojskowych wysoko oceniło jej kandydaturę. Uwzględniając nienaganny przebieg jej kariery zawodowej, wnioski płynące z pozytywnej oceny pracy i kwalifikacji oraz posiadanie stopnia oficerskiego, kandydatka ta, zdaniem Rady, daje wyższą rękojmię należytego wykonywania obowiązków orzeczniczych na stanowisku sędziego wojskowego sądu garnizonowego niż kontrkandydat (s. 7-8 uchwały KRS)

W ocenie Rady powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia KRS 14 września 2022 r. na:

1. G.K. oddano 5 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i 12 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 17 głosów), zatem jego kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,
2. A.P. oddano 11 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i 7 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 18 głosów), zatem jej kandydatura uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów.

G.K. pismem datowanym na 16 listopada 2022 r. wniósł odwołanie od powyższej uchwały zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej uchwale zarzucił naruszenie:

1. prawa materialnego w postaci art. 60 w zw. z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 7 Konstytucji RP oraz art. 57a ust. 7 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, co skutkowało naruszeniem prawa odwołującego się do równego dostępu do służby publicznej i oceny jego kandydatury w oparciu o ustawowe kryteria,
2. prawa procesowego w postaci art. 34 ust. 3 w zw. z art. 35 ust. 2 u.KRS poprzez niewłaściwe zastosowanie, przejawiające się nieuwzględnieniem ustawowych kryteriów przy rekomendacji kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, co miało istotny wpływ na wynik sprawy,

3. prawa procesowego w postaci art. 33 ust. 1 w zw. z art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, przejawiające się brakiem wszechstronnego rozważenia sprawy, podjęciem uchwały w oparciu o niepełne i zniekształcone informacje, i brakiem należytego uzasadnienia zaskarżonej uchwały, co miało istotny wpływ na wynik sprawy.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uchylenie uchwały w całości.

Pismem datowanym na 24 kwietnia 2023 r. Odwołujący się przekazał do Sądu Najwyższego pismo uzupełniające.

Szef Biura KRS w poinformował, że Rada nie składa odpowiedzi na przedmiotowe odwołanie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wywiedzione w niniejszej sprawie odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności odnieść należy się do samej istoty postępowania w przedmiocie weryfikacji uchwał KRS prowadzonego przed Sądem Najwyższym. W myśl art. 44 ust. 1 u.KRS uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego wyłącznie z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem. Chodzi w tym przypadku zarówno o zgodność z przepisami prawa materialnego, jak i procesowego (wyrok Sądu Najwyższego z 29 lipca 2014 r., III KRS 12/14). Podstawy odwołania nie mogą zatem stanowić zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (zob. wyrok Sądu Najwyższego: z 8 października 2014 r., III KRS 45/14; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18). Sąd Najwyższy jest bowiem sądem prawa nie sądem faktu.

Odwołanie od uchwały KRS wniesione na podstawie art. 44 ust. 1 u.KRS może prowadzić wobec tego jedynie do formalnej kontroli stosowania przez Radę reguł postępowania dotyczących przestrzegania prawem określonych kryteriów i procedur postępowania (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 grudnia 1993 r., III AZP 20/93, a także wyrok Sądu Najwyższego: z 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16; z 7 marca 2017 r., III KRS 3/17; z 13 lipca 2017 r.,

III KRS 17/17; z 27 marca 2019 r., I NO 8/19).

W tak ukształtowanej procedurze weryfikacyjnej, poza kognicją Sądu Najwyższego pozostaje dokonywanie merytorycznej oceny kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie (wyrok Sądu Najwyższego z 8 września 2021 r., I NKRS 64/21). To zadaniem Krajowej Rady Sądownictwa jest bowiem rozpatrzenie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i dlatego Sąd Najwyższy nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 14 lipca 2016 r., III KRS 17/16 i przywołane tam orzecznictwo). Sąd Najwyższy nie ocenia zatem podjętej przez Radę decyzji z punktu widzenia reguł zasadności. W wyroku z 13 lipca 2012 r. Sąd Najwyższy wyraźnie stwierdził, iż „ocena przydatności kandydata należy do Rady” (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12).

Takie postrzeganie roli Sądu Najwyższego w procesie oceny uchwał KRS znajduje także odzwierciedlenie w judykaturze Trybunału Konstytucyjnego, w której wyraźnie podkreśla się, że przedmiotem kognicji Sądu Najwyższego pozostaje wyłącznie formalny aspekt dostępu do służby związany z przestrzeganiem przez Radę zastosowanych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą, gdyż jakakolwiek ingerencja w tę szczególną postać władztwa przynależnego Radzie skutkowałaby naruszeniem art. 179 Konstytucji RP (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK ZU 2008, nr 4, poz. 63).

Przechodząc do oceny podniesionych w odwołaniu zarzutów, jakkolwiek sformułowanych osobno jako zarzuty naruszenia wyszczególnionych w *petitum* odwołania przepisów, jednak pozostających ze sobą w takim związku, że uzasadnione jest ich omówienie i ustosunkowanie się do nich łącznie.

Dają się one bowiem sprowadzić do jednego, generalnego zarzutu, który wyraża stanowisko Odwołującego się, że ocena jego kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie została przeprowadzona przez KRS bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy przy zastosowaniu przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów, oraz

dokonana została w sposób dowolny i niezgodny ze zgromadzonym materiałem, z przekroczeniem granic jego swobodnej oceny i z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji.

Zgodnie z art. 33 ust. 1 u.KRS Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (zob. wyrok Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; z 22 maja 2012 r., III KRS 14/12; z 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21; z 2 lutego 2022 r., I NKRS 170/21). Uzupełnieniem tego przepisu jest art. 35 ust. 2 u.KRS, który stosowany także w postępowaniu przed Radą, nakazuje przy podejmowaniu uchwały, o której stanowi art. 33 ust. 1 u.KRS, brać pod uwagę doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia oraz opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 8 września 2021 r., I NKRS 64/21).

Lektura uzasadnienia wywiedzionego w niniejszej sprawie odwołania stanowi w istocie próbę wykazania niezasadności podjętej decyzji przez Radę. Sąd Najwyższy nie jest umocowany do tego, aby kwestionować poczynione w tym zakresie przez KRS decyzje z punktu widzenia ich zasadności. Kognicja sądu na etapie weryfikowania uchwały ogranicza się do oceny jej zgodności z prawem, a zatem do analizy tego czy w toku postępowania konkursowego nie zostały naruszone wyznaczone reguły, tak prawa materialnego, jak i procesowego, kształtujące przebieg i przesłanki wyboru kandydata. Podkreślić należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że subiektywne poczucie pokrzywdzenia nierekomendowanego kandydata nie stanowi podstawy do uchylenia zaskarżonej uchwały (wyrok Sądu Najwyższego: z 17 marca 2016 r., III KRS 5/16;

z 20 maja 2020 r., I NO 111/19). Sąd Najwyższy w niniejszym składzie pogląd ten podziela.

W ocenianej procedurze konkursowej, Sąd Najwyższy nie dopatrył się uchybień skutkujących koniecznością uchylenia zaskarżonej uchwały. Kandydatura Odwołującego się została zaprezentowana podczas posiedzenia Rady w sposób odpowiadający przepisom prawa i przyjętym przez KRS sposobie. Nie można uznać, że prezentacja nie odpowiada prawu, jeśli podczas przedstawienia kandydata nie wymienia się jego wszystkich osiągnięć czy przebiegu doświadczenia, a także nie dokonuje się całościowego przytoczenia dokonanej na potrzeby konkursu oceny kwalifikacji, co zarzuca Radzie Odwołujący, wskazując przy tym – jako zarzut – to, że „członek Zespołu, referując sylwetkę kandydata i stan sprawy, bezkrytycznie powielił wnioski oceny kwalifikacji, co więcej pominął, także kryteria wymienione w art. 35 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS”.

Nie można zapominać, że przebieg kariery zawodowej czy całościowo dokonana ocena kwalifikacji kandydata biorącego udział w postępowaniu przez KRS znajduje się w aktach sprawy. Nie ma zatem – w ocenie Sądu Najwyższego – potrzeby powtarzania ich w toku posiedzenia – skoro Rada na etapie rozpoznawania kandydatur dysponuje tymi materiałami. Każdy członek KRS może zapoznać się z tymi dokumentami. Rada podejmuje decyzję nie na podstawie sposobu prezentacji kandydata, lecz po wszechstronnym rozważeniu wszelkich okoliczności sprawy, a więc także tych, które zawarte są w załączonej do zgłoszenia dokumentacji (zob. art. 33 ust. 1 u.KRS).

Dlatego, w konsekwencji, uznać należy, że powołane przez Odwołującego się okoliczności związane z prezentacją jego kandydatury, które w jego ocenie wpłynęły na negatywny dla niego wynik głosowania, nie mogą być, z powodów wyartykułowanych powyżej, uznane za przesłanki decydujące o nieprawidłowości procedury konkursowej. W ocenie Sądu Najwyższego, za takie uchybienie mogłaby być uznana sytuacja, kiedy przedstawienie kandydatury jest sprzeczne ze zgromadzonymi w sprawie materiałami. Taka sytuacja nie miała jednak miejsca w analizowanej sprawie. Rada posiadała wiedzę o artykułowanym w uzasadnieniu odwołania - jako pominiętym przez Radę - doświadczeniu zawodowym kandydata,

jego działalności naukowej i dydaktycznej, a także posiadanym stopniu wojskowym Dano temu wyraz wprost w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały KRS.

W świetle lektury uzasadnienia odwołania, podkreślić należy, że uwagi co do oceny dokonanej przez wizytatora mogą być zgłaszane w przewidzianym ku temu trybie. Zgodnie bowiem z art. 57a^h § 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych prezes właściwego sądu zapoznaje kandydata z oceną kwalifikacji, zamieszczając ją w systemie teleinformatycznym. Kandydat ma prawo do złożenia prezesowi sądu uwag do oceny kwalifikacji w terminie siedmiu dni od daty zamieszczenia oceny kwalifikacji w systemie teleinformatycznym. Odwołanie od uchwały KRS nie jest sposobem na kwestionowanie dokonanej oceny kwalifikacji.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisu art. 42 ust. 1 u.KRS, w ocenie Sądu Najwyższego, uzasadnienie zaskarżonej uchwały spełnia ustawowe wymagania, w szczególności pozwala na dokonanie oceny z punktu widzenia jej zgodności z prawem. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika wprost, jakie względy przemawiały za takim a nie innym sposobem zakończenia konkursu. Zawarte w uzasadnieniu argumenty dotyczące nieprzedstawienia Prezydentowi RP kandydatury Odwołującego się wskazywały, że na treść takiego rozstrzygnięcia sprawy decydujący wpływ miała całościowa i wszechstronnie przeprowadzona ocena wynikająca z łącznego zastosowania przyjętych przez Krajową Radę Sądownictwa kryteriów. To Rada, działając w ustawowo wyznaczonych granicach decyduje w ramach swojej swobody wyboru o tym, czy stający do konkursu kandydat spełnia, a jeśli tak to w jakim stopniu wszystkie wymagane kryteria do przedstawienia jego kandydatury Prezydentowi RP. W uzasadnieniu wskazano, dlaczego w ocenie Rady lepszym kandydatem, to znaczy w większym stopniu odpowiadającym przyjętym przez KRS kryteriom, jest A.P.. Należy podkreślić, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego „z punktu widzenia ochrony interesów poszczególnych kandydatów trzeba (...) przyjąć, iż Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydata lub kandydatów wybranych przez Radę” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2022 r., I NKRS 101/21). Przy czym zauważyć należy, że nie ma podstaw do tego, aby przyjąć, iż skoro Rada nie zamieściła w uzasadnieniu szczegółowej charakterystyki

niewybranych kandydatów, to tym samym nie dokonała wnikliwej analizy ich kandydatur (zob. wyrok Sądu Najwyższego: z 19 stycznia 2022 r., I NKRS 101/21, z 12 czerwca 2019 r., I NO 43/19; z 30 czerwca 2020 r., I NO 184/19; z 2 grudnia 2020 r., I NO 132/20; z 26 maja 2021 r., I NKRS 41/21; z 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21). Rada w ocenianym postępowaniu porównała kandydatów, czemu dano wyraz na stronach 5-8 uchwały. Wskazano tam szereg okoliczności, które w ocenie Rady – do której to oceny organ ten jest uprawniony – wybrany kandydat jest lepszy od kandydata niewybranego. Rada wyraźnie stwierdziła, że zarówno A.P., jak i Odwołujący się, spełniają formalnie wszystkie kryteria wyboru. Rada jednocześnie zaznaczyła, że jej zadaniem było dokonanie weryfikacji i wybór kandydata, który spełnia wszystkie kryteria – oceniane łącznie – najpełniej i w najwyższym stopniu (s. 5 uchwały KRS).

Nie sposób zgodzić się także z zarzutami, jakoby w niniejszej procedurze konkursowej przed KRS doszło do naruszenia przepisów, art. 32 ust. 1 oraz art. 60 Konstytucji RP – zasady demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, równego traktowania przez władze publiczne i jednakowego dostępu do służby publicznej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego słusznie zauważa się, że zasada równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakaz dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny (w art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP) sprowadza się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany (wyrok Sądu Najwyższego z 16 lutego 2022 r., I NKRS 149/21).

Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania (wyroki Sądu Najwyższego: z 15 października 2014 r., III KRS 49/14; z 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21; z 16 marca 2022 r., I NKRS 94/21). Powołane przepisy gwarantują obywatelowi, korzystającemu z pełni praw publicznych, prawo ubiegania się o przyjęcie do służby publicznej, nie gwarantują natomiast przyjęcia do tej służby.

Przypomnieć należy, że kandydat na stanowisko sędziowskie nie ma roszczenia o nabór do służby.

Sąd Najwyższy rozpoznając odwołania od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa nie dokonuje porównania kandydatur, lecz jedynie ocenia – czy określone kryteria zostały zastosowane w jednakowy sposób do wszystkich kandydatów. W niniejszej sprawie, ani z uzasadnienia uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, ani z dokumentacji zgromadzonej w toku postępowania nie wynika, by Odwołującym się ograniczono dostęp do służby publicznej w wyniku zastosowania dyskryminujących ich kandydatury kryteriów lub też naruszenia zasady równości. Całościowa analiza przeprowadzonej procedury każe uznać ją za odpowiadającą prawu i gwarantującą równy dostęp do służby publicznej. W świetle powyższego niezasadny okazał się także zarzut naruszenia art. 7 Konstytucji RP.

Odnosząc się do wskazanej przez Odwołującego się różnicy w liczbie osób biorących udział w głosowaniu nad kandydaturami należy wskazać, że wymóg łącznego rozpatrzenia i oceny zgłoszonych kandydatur, nie oznacza, aby głosowania dotyczące każdego z kandydatów przeprowadzane były w identycznym składzie osobowym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zauważa się, co przyjmuje także niniejszy skład orzekający, że jest „rzeczą oczywistą z praktycznego punktu widzenia, że w trakcie jednego posiedzenia Rady, zmienia się skład personalny tego organu. Dotyczy to również tej części posiedzenia, w czasie której łącznie rozpatrywane są wszystkie kandydatury zgłoszone na dane stanowisko” (wyrok Sądu Najwyższego z 23 października 2014 r., III KRS 54/14, OSNP 2016, nr 11, poz. 147). Stąd zmiany w składzie ilościowym biorącym udział w głosowaniu nie mają wpływu na treść zapadłej decyzji, jeśli nie są to zmiany na tyle poważne, że mogłyby mieć wpływ na wynik głosowania. Nie można przy tym zapominać, że liczba głosów potrzebna do uzyskania bezwzględnego poparcia Rady jest uzależniona od liczby głosujących. Sąd Najwyższy nie może przy tym przewidywać sposobu głosowania poszczególnych członków Rady.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie przepisu art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS oddalił odwołanie Odwołującego się.

MR]

[as]